

PAULA HAWKINS

Het meisje in de trein

deel 1

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Ze ligt begraven onder een zilverberk, in de buurt van de spoorrails, en haar graf is een cairn. Een klein hoopje stenen, meer niet eigenlijk. Ik wilde niet de aandacht vestigen op haar laatste rustplaats, maar ik moest iets doen voor haar nagedachtenis. Ze zal er vredig slapen, niemand die haar daar stoort, geen geluiden behalve vogelgezang en het gedreun van passerende treinen.

Rachel

Vrijdag 5 juli 2013

Ochtend

Er ligt een stapel kleren naast het spoor. Lichtblauwe stof – misschien een shirt – op een hoop gegooid met iets vuilwits. Waarschijnlijk afval, deel van een lading die stiekem in het miezerige bosje naast het spoor is gedumpt. Het kan zijn achtergelaten door de baanwerkers die aan dit deel van het spoor werken, die zijn hier vaak genoeg. Of het is iets anders. Mijn moeder zei vroeger altijd dat ik een veel te levendige fantasie had; Tom zei dat ook. Ik kan het niet helpen: zodra ik die weggegooide vodden zie, een smerig T-shirt of een eenzame schoen, kan ik aan niets anders denken dan aan die andere schoen, aan de voeten die in die schoenen pasten.

De trein komt schokkend, schrapend en piepend weer in beweging, het hoopje kleren verdwijnt uit zicht en met het vaartje van iemand die stevig hardloopt rollen we verder richting Londen. Iemand op de stoel achter me slaakt een zucht van onbeholpen irritatie; de stoptrein van 8.04 uur van Ashbury naar Euston kan het geduld van zelfs de meest er-

varen forens behoorlijk op de proef stellen. De reis wordt geacht 54 minuten te duren, maar dat is zelden het geval: dit deel van de spoorbaan is oeroud, versleten, er zijn voortdurend problemen met de seinen en er wordt onophoudelijk aan de rails gewerkt.

De trein kruipt verder; hij schommelt langs pakhuizen en watertorens, bruggen en loodsen, voorbij eenvoudige victoriaanse huizen, die het spoor nadrukkelijk hun rug toekeren.

Met mijn hoofd tegen het raampje geleund kijk ik hoe deze huizen langs me heen schuiven als een tracking shot in een film. Ik zie ze zoals niemand anders ze ziet; zelfs hun eigenaars zien ze waarschijnlijk niet vanuit dit perspectief. Tweemaal per dag krijg ik heel even een inkijkje aangeboden in andermans leven. Het heeft iets troostends om onbekenden veilig thuis te zien zitten.

Iemands telefoon gaat over, een uit de toon vallend vrolijk, opgewekt melodietje. Er wordt niet snel opgenomen en het blijft maar om me heen rinkelen. Ik voel hoe mijn medereizigers op hun plaats zitten te schuiven, met hun krant ritselen, op hun laptop tikken. De trein schokt en waggelt de bocht om, gaat langzamer rijden voor een rood sein. Ik probeer niet op te kij-

ken, ik probeer door te lezen in de gratis krant die ik bij binnenkomst op het station uitgereikt heb gekregen, maar de woorden vervagen voor mijn ogen en niets kan mijn aandacht vasthouden. In gedachten zie ik nog steeds dat eenzame hoopje kleren naast de spoorbaan liggen.

Avond

Het mixdrankje gin-tonic bruist omhoog over de opening van het blikje als ik het naar mijn mond breng voor een slok. Scherp en koud, de smaak van mijn allereerste vakantie met Tom, in een vissersdorpje aan de Baskische kust in 2005. 's Ochtends zwommen we een kilometer naar het eilandje in de baai, we vreeën op een van de verborgen strandjes; 's middags zaten we in een bar, sterke, bittere gin-tonics drinkend, naar zwermen strandvoetballers te kijken die met 25 tegen 25 wedstrijden speelden op het zand dat bij laag tij droogviel.

Ik neem nog een slok, en nog een; het blikje is al halfleeg, maar dat geeft niet, ik heb er nog drie in de plastic tas bij mijn voeten. Het is vrijdag, dus ik hoef me niet schuldig te voelen dat ik in de trein zit te drinken. *TGIF*. Nou wordt het leuk.

Het wordt een mooi weekend, zeggen ze.

Zonneschijn, wolkeloze luchten. Vroeger zouden we misschien naar Corly Wood zijn gereden met een picknickmand en de kranten, de hele middag op een deken in het vlekkerige zonlicht wijn drinken. Of anders barbecueën in de achtertuin met vrienden, of naar de Rose om in de tuin te gaan zitten, ons gezicht rood aangelopen van de zon en de alcohol naarmate de middag verstreek, en dan arm in arm naar huis zwalken en op de bank in slaap vallen.

Zonneschijn, wolkeloze luchten, niemand om mee te spelen, niets omhanden. De manier van leven zoals ik dat op dit moment doe, is lastiger in de zomer, met al dat daglicht, te weinig bescherming van de duisternis, iedereen is op pad en overduidelijk overdreven gelukkig. Heel vermoeiend, en je houdt er een rotgevoel aan over omdat je niet meedoet.

Het weekend strekt zich voor me uit, 48 lege uren om te vullen. Ik til het blikje op naar mijn mond, maar er zit geen druppel meer in.

Maandag 8 juli 2013

Ochtend

Het is een opluchting om weer in de trein van 8.04 uur te zitten. Niet dat ik nu zo zit te trapelen om terug naar Londen te gaan om met

mijn week te beginnen – ik wil helemaal niet vreselijk graag in Londen zijn. Het enige wat ik wil is achteroverleunen op de zachte, doorzak-kende, fluwelen bank, de warmte voelen van de zon die door het raam valt, de wagon die heen en weer, heen en weer schommelt, het geruststellende ritme van wielen over rails. Er is bijna geen plek waar ik liever zou zitten dan hier naar de huizen langs het spoor kijkend. Ongeveer halverwege mijn treinreis is er een kapot sein. Ik neem tenminste aan dat het kapot is, want het staat vrijwel altijd op rood; op de meeste dagen houden we er halt, soms een paar seconden, soms minutenlang. Als ik in coupé D zit, wat meestal het geval is, en de trein stopt bij het sein, wat vrijwel altijd gebeurt, heb ik een volmaakt uitzicht op mijn lievelingshuis langs het spoor: nummer 15.

Nummer 15 lijkt op de andere huizen langs dit deel van het spoor: een van de victoriaanse huizen van een twee-onder-een-kap, met een bovenverdieping en een smalle, verzorgde tuin die zich zo'n zes meter uitstrekt tot aan een schutting, waarachter een paar meter niemandsland ligt voordat je bij de rails komt. Ik ken het hele huis uit mijn hoofd. Ik ken elke baksteen, de kleur van de gordijnen van de

slaapkamer op de eerste verdieping (beige met een donkerblauw patroon), ik weet dat de verf van de sponning van het badkamerraam afbladdert en dat er aan de rechterkant van het dak vier dakpannen ontbreken. Ik weet dat de bewoners van dit huis, Jason en Jess, soms op een warme zomeravond naar buiten klauteren door het grote schuifraam om op het geïmproviseerde terras op het dak van de keukenuitbouw te gaan zitten. Ze zijn een volmaakt, stralend stel. Hij heeft donker haar, is goed gebouwd en sterk, beschermend en aardig. Hij heeft een fantastische lach. Zij is een van die piepkleine vrouwen met een spits gezicht als een vogel, een schoonheid met een bleke huid en kortgeknipt, blond haar. Ze heeft de botstructuur om zoiets er goed uit te laten zien, met scherpe jukbeenderen besprenkeld met sproeten en een mooie kaaklijn.

Terwijl we voor het rode sein staan, kijk ik naar hen uit. Jess zit, zeker in de zomer, vaak 's ochtends buiten koffie te drinken. Als ik haar daar zie, heb ik soms het gevoel dat ze mij ook ziet, krijg ik het idee dat ze me recht in de ogen kijkt en ik voel de aanvechting om te zwaaien. Maar ik ben me te veel van mezelf bewust. Jason zie ik lang zo vaak niet, die is veel op pad voor

zijn werk. Maar zelfs als ze er niet zijn, denk ik erover na wat ze aan het doen zijn. Misschien hebben ze vandaag allebei een dag vrij en ligt zij in bed terwijl hij een ontbijtje klaarmaakt, of misschien zijn ze samen gaan hardlopen, want dat zijn het soort dingen dat zij doen. (Tom en ik gingen altijd op zondag hardlopen, ik een klein beetje boven mijn normale tempo, hij ongeveer op de helft van het zijne, zodat we naast elkaar konden lopen.) Misschien is Jess in de logeerkamer aan het schilderen, of misschien staan ze samen onder de douche, zij met haar handen tegen de tegels gedrukt, en hij met zijn handen op haar heupen.

Avond

Ik draai me een stukje af naar het raam, met mijn rug naar de rest van de coupé en maak een van de kleine flesjes Chenin Blanc open die ik bij het winkeltje op het station van Euston heb gekocht. Hij is niet gekoeld, maar het kan ermee door. Ik schenk wat in een plastic beker, schroef de dop er weer op en laat het flesje in mijn tas glijden. Het is niet echt gepast om op maandag in de trein te drinken, tenzij je het in gezelschap doet, en dat doe ik niet.

Er zijn vertrouwde gezichten in deze trei-

nen, mensen die ik wekelijks tegenkom op de heen- en de terugreis. Ik herken hen en zij herkennen mij waarschijnlijk ook. Ik weet alleen niet of ze zien wie ik werkelijk ben.

Het is een schitterende avond, warm, maar niet te benauwd, de zon heeft zijn lome afdaling ingezet, schaduwen lengen en het licht begint net de bomen goud te kleuren. De trein ratelt voort, we vliegen voorbij het huis van Jason en Jess, in een vage vlek avondzonneschijn. Soms, maar niet vaak, zie ik ze van deze kant van het spoor zitten. Als er geen trein uit de andere richting passeert, en we langzaam genoeg rijden, vang ik soms een glimp van ze op als ze op hun terras zijn. Als dat niet het geval is – zoals vandaag – stel ik me hen voor. Jess zal met haar voeten op de tafel zitten, op het terras, met een glas wijn in haar hand, en Jason staat achter haar, zijn handen rusten op haar schouders. Ik kan me het gevoel van zijn handen indenken, het gewicht ervan, bemoeidigend, beschermend. Soms betrap ik mezelf erop dat ik me probeer te herinneren wanneer ik voor het laatst fysiek contact met een ander heb gehad dat wat voorstelde, een omhelzing of een stevige handdruk, en mijn hart knijpt samen.